

*LAMPADARUL
DE AUR*

**CRISTOS,
PUTEREA LUI DUMNEZEU**

Partea întâi

T. Austin-Sparks

Volumul 3

CAPITOLUL 1

De citit: Matei 27:38-50, 54; 1 Corinteni 1:24; 1 Corinteni 2:2

„Dar pentru cei chemați, fie Iudei, fie Greci, (Cristos) este puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu”.

„Căci n-am avut de gând să știu între voi altceva decât pe Isus Cristos și pe El răstignit”.

În acest mesaj vom supune atenției noastre două expresii din pasajele de mai sus: „Cristos, puterea lui Dumnezeu” și „Isus Cristos și pe El răstignit”. Aceste două expresii sunt strâns legate una de alta, iar ultima este, în bună parte, o explicare a primei.

Două feluri de creștini

Sunt două feluri de viață creștină care îmi par a împărți, în mare, poporul Domnului în două categorii. Un fel de viață, probabil cel mai des întâlnit, este cel al unei lupte aproape continue de a trăi la nivelul a ceva ce a fost prezentat și văzut în mod obiectiv. Acesta este creștinismul ca sistem, ca fel de viață, alcătuit din multe reguli, legi și principii. El cuprinde lucruri care trebuie să fie și lucruri care nu trebuie să fie: ceva separat de individ, numit viața creștină. Creștinul a văzut-o, i-a fost prezentată și, într-un fel, a înțeles-o; de atunci, ceea ce a urmat este caracterizat de mari eforturi, strădani și lupte pentru a trăi potrivit acestui standard; silință creștină; luptă, efort pentru a ajunge la un nivel închipuit de viață care să poată fi numită viață creștină. În general, este vorba de o problemă de conștiință și, prin urmare, de frică; și, tot prin urmare, bucuria nu este întotdeauna prezentă. Este o îndeletnicire oboșitoare, încărcată cu multe dezamăgiri și cu multe eșecuri. Este mai degrabă o existență decât o viață, caracterizată prin experiențe de suferință și coborâșuri. Se poate că există, din când în când, un sentiment al succesului; ne simțim foarte mulțumiți și foarte fericiți, foarte veseli, foarte bucuroși; dar, datorită fluctuațiilor ciudate din viața sufletului nostru, nu rămânem mult timp în această stare. Sentimentele se schimbă, stările sufletești se schimbă, apar căderi, apar eșecuri, facem greșeli și ajungem la pământ. Atunci trebuie să depunem un nou efort pentru a ne ridica și a merge puțin mai departe. O asemenea viață este destul de apăsătoare,

dar așa de mulți dintre copiii Domnului se află în această situație, tânjind să cunoască ceva despre adevărata biruință, despre bucuria statornică dată de prezența Domnului; să cunoască eliberarea de efortul de a fi creștin. Înțelegeți ce vreau să spun? Aceasta este experiența multora. O viață de luptă, o viață de suișuri și coborâșuri și, în bună măsură, sentimentul că viața creștină care este prezentată în Noul Testament este ceva diferit de ceea ce experimentează acești copii ai lui Dumnezeu; sau ei au înțeles greșit totul, sau felul de viață din Noul Testament nu are, de fapt, aplicabilitate în practică. Iar vrăjmașul nu ezită niciodată să atace pe astfel de creștini și să-i hărțuiască, spunându-le că viața creștină nu are sorți de izbândă, că ea nu este în realitate ceea ce se spune că este. Acesta este, deci, un fel de viață creștină și îl cunoaștem cu toții foarte bine. Este o viață creștină trăită după ceva prezentat și însușit în mod obiectiv.

Este însă și un alt fel de viață creștină, care înseamnă intrarea în stăpânirea a ceva deja împlinit în Cristos. Nu ceva la care trebuie să ajungem, ci ceva deja împlinit; nu ceva care este un standard de viață, ci Cineva *cu* care să trăim. Deosebirea enormă dintre aceste două lucruri în experiența practică nu poate fi măsurată. Este „Cristos, puterea lui Dumnezeu”. Spunând aceasta, am deschis calea spre a vedea ce este, în realitate, Domnul Isus, pentru noi. Este foarte important să cunoaștem aceasta.

Pericolul „învățăturii avansate”

Nu există un asemenea lucru precum învățătura care să fie un sistem avansat *ca atare*. Învățătura nu este departamentală sau împărțită pe secțiuni. Ceea ce vreau eu să spun este că auzim oameni vorbind despre adevărul legat de „etape mai avansate din viața creștină”, ca și cum acest adevăr s-ar afla închis într-un compartiment etanș, ca ceva de sine stătător, și pe care îl accepti sau nu; despre „acea orientare”, acea învățătură anume, privită ca ceva superior, ceva diferit, ceva care este mai mult decât viața creștină normală, ceva de sine stătător. O iei sau o lepezi, aceasta nu are prea mare importanță. Dacă vrei să trăiești o „viață mai înaltă”, trebuie să ai o „învățătură mai înaltă”. Dacă nu te preocupă aceasta, atunci, ei bine, trebuie să rămâi, cum se spune, un „creștin simplu”, să rămâi la simplitatea Evangheliei lui Cristos. Nu contează prea mult. Este, pur și simplu, o chestiune legată de interesul pe care-l ai față de învățătură și adevăr. Vreau acum să subliniez și să refuz categoric asemenea noțiuni, deoarece nu există „învățătură avansată” ca sistem aparte. Nu contează cu ce te justifici din Noul Testament, căci niciodată nu vei găsi aceasta ca pe un lucru în sine, secționat, aflat într-un compartiment etanș, pe care poți să-l iei sau să-l lași după propria ta voință. Niciodată nu poți să te apropii de Noul Testament în acest mod.

De exemplu, am vorbit mult despre „învingători”. „Învingătorul” din Apocalipsa și grupul de învingători ce ajung în cele din urmă la tron. Este foarte ușor să începi să iei aceasta drept învățătură avansată, drept ceva rezervat doar anumitor oameni. Este pentru cei care își dau toată silința s-o urmărească. Nu este pentru toți și, la urma urmei, depinde de tine dacă vrei să urmărești aceasta. Dar ce sunt învingătorii, luați atât individual, cât și corporativ? Învingătorul din Apocalipsa este pur și simplu produsul copt și întreg al lucrării lui Cristos prin crucea Lui; este Cristos în manifestarea și arătarea Lui deplină. Și în privința Învingătorului este vorba tot de Cristos, puterea lui Dumnezeu. Exact ca în mântuire, la început, la fel în biruință deplină, la sfârșit. Punctul cel mai înaintat este legat în mod vital de punctul cel mai elementar. În Cuvântul lui Dumnezeu, suntem aduși mereu înapoi, de la punctul final la punctul inițial. Ajungi la Apocalipsa, ajungi la tron și dai de grupul triumfător al învingătorilor, dar chiar acolo ești imediat în legătură cu sângele Mielului, cu Mielul înjunghiat, și aceasta este ceva inițial și fundamental, de bază. Cele două lucruri, sfârșitul și începutul, sunt aduse împreună, ele nu sunt separate, și nu poți să iei învățătura despre „învingători”, să o compartimentezi, să faci din ea un sistem și să spui că este o învățătură avansată, pentru anumiți credincioși. Nu, ea este rezultatul normal al credinței tale inițiale în Cristos. Ea trebuie să fie ceea ce Dumnezeu a vrut să fie Calvarul pentru *fiecare* credincios. Ea este pur și simplu realizarea gândului pe care l-a avut Dumnezeu chiar de la început prin iertarea păcatelor noastre. Ea este numai dezvoltarea, dezvoltarea normală, potrivit gândului lui Dumnezeu, a lucrurilor elementare ale mântuirii noastre, și este un foarte mare pericol să fii acaparat și fascinat de învățătura avansată, ca și cum ea ar fi ceva de sine stătător. Este un pericol foarte mare, deoarece, adeseori, această fascinație cauzează o neglijare a *pașilor* de înaintare. Este ceva exterior, obiectiv, și oamenii și-l însușesc cu mintea, sunt fascinați și discută mereu despre acest lucru. Dar ei nu înaintază, treptat, în aceasta prin experiență și dezvoltare spirituală. Există o neputință de a recunoaște că nu poți să ajungi nicăieri prin anumiți pași de înaintare spirituală. Acei pași trebuie să fie întotdeauna în legătură cu crucea lui Cristos, căci nu există nici măcar un singur pas înainte în viața spirituală care să nu fie fost mai întâi un pas înapoi.

Iată ce vreau să spun prin aceasta: trebuie să aibă loc întâi o dărâmare, înainte de a putea avea loc o înălțare. Trebuie să existe o aplicare a crucii într-un mod mai deplin, înainte de a putea face un pas mai departe. Orice înaintare se produce prin aplicarea progresivă a crucii în noi, prin lucrarea ei de a ne elibera de ceea ce ne trage înapoi, și anume de acele lucrări ale cărnii care ne trag înapoi de la ceea ce aparține Duhului. Rezultă, așadar, că nu putem ajunge nicăieri printr-un proces mental. Există acest pericol de a fi fascinat de lucruri înaintate, trecând astfel cu vederea pașii de avansare spre lucrurile mai înalte

sau mai profunde ale Domnului. Acesta este pericolul, și nu vom putea ajunge niciodată la lucrurile cele mai înalte sau finale până ce începuturile nu sunt lucrate în noi în mod corespunzător, și în acest sens nu ne despărțim niciodată de începuturi. Există o situație ce este deseori pomenită, dar pe care am face bine să nu o uităm niciodată: atunci când copiii lui Israel au trecut Iordanul (o imagine a poporului Domnului ce ajunge la identificare cu Cristos în moarte, îngropare și înviere, și ajunge pe terenul de la Efeseni și Coloseni, adică în locurile cerești), baza tuturor operațiunilor lor a fost, începând din acel moment, Ghilgalul. Ei nu au mers niciodată la luptă, pentru a cuceri, pentru a intra în stăpânirea de noi teritorii, fără ca să nu se întoarcă la baza lor imediat după aceea, și apoi plecau iarăși, de la bază, pentru următoarea cucerire. Ghilgal este locul crucii, al despărțirii, al circumciziei cărnii, și orice înaintare, cât de mică, într-un nou teritoriu spiritual, la o nouă înțelegere, moștenire, se face pe terenul revenirii la recunoașterea acestui fapt. Adică, noi nu părăsim niciodată baza noastră. Începuturile credinței noastre, primul teren, care este crucea Domnului Isus, guvernează fiecare progres. De aceea, când ajungem la sfârșit, la încheiere, la grupul de învingători de pe tron și la marele strigăt din cer: „Bucurați-vă, ceruri”, la scopul lui Dumnezeu realizat în acel grup, totul este în legătură cu sângele Mielului, cu Mielul înjunghiat. Niciodată nu ne-am depărtat de aceasta, nici măcar pentru o clipă.

Nu o „învățătură”, ci o Persoană

Acest lucru fiind deci adevărat, trebuie să recunoaștem că totul este legat de o Persoană și niciodată nu trebuie privit doar ca adevăr în sine. Aici este secretul. Nu trebuie să privim lucrurile ca adevăr, doctrină sau învățătură ca atare. *Totul este legat de o Persoană*; de Cristos, puterea lui Dumnezeu; de Isus *Cristos* și de *El* răstignit. Persoana, deși în slavă, deși înălțată la dreapta mării în locurile cerești, deși s-a înălțat mai presus de orice domnie și stăpânire, deși este acum în puterea învierii, Persoana este tot Cristos cel răstignit. Și, prea iubiților, voi și eu vom înainta spiritual numai în măsura în care acest lucru este o realitate practică în inimile noastre zi de zi. Este o Persoană, și Persoana este Cristos cel răstignit, deci Cristos în legătură cu crucea Lui. *Ce este, așadar, Evanghelia?* Ei bine, Pavel ne spune ce a fost, și ce este, *Evanghelia* în ceea ce-l privește pe el. Citim din Epistola către Galateni 1:11 (CLV): „Căci vă fac cunoscut, fraților, că *Evanghelia* predicată de mine nu este în felul oamenilor, căci n-am primit-o, nici n-am învățat-o de la vreun om, ci prin descoperirea lui Isus Cristos”. Versetele 15 și 16: „Dar când Dumnezeu... a găsit cu cale să descopere în mine pe Fiul Său, ca să-L vestesc între neamuri”.

Vedeți aici cele două lucruri: Evanghelia am primit-o „prin descoperirea lui Isus Hristos” și „Dumnezeu a găsit cu cale să descopere pe Fiul Său în mine, ca să-L vestesc”.

Ce este Evanghelia?

Ce este Evanghelia? Evanghelia este Cristos răstignit, revelat în inimă. Evanghelia nu înseamnă doar atestarea unor fapte obiective, chiar și faptul referitor la Cristos cel răstignit, ci ceea ce constituie Evanghelia este următorul lucru: ce a fost adevărat în Domnul Isus, este revelat de Dumnezeu în inimă. Noi nu suntem predicatori ai Evangheliei pentru că am citit undeva că Cristos a fost răstignit, a înviat din morți și a fost înălțat, și despre toate acele fapte istorice, ci pentru că Dumnezeu a revelat în noi *nu fapte, ci o Persoană* în legătură cu faptele, și faptele în legătură cu Persoana. Prin revelația Duhului lui Dumnezeu în inimile noastre am ajuns să-l cunoaștem pe Isus Cristos, și pe El răstignit; aceasta ne-a făcut predicatori; aceasta este Evanghelia. Nu există Evanghelie separat de acest fapt. Vedeți, așadar, cum aceasta ne duce înapoi la poziția noastră inițială. Este vorba de următorul lucru: dacă ne luptăm să atingem, să obținem ceva închipuit ca fiind creștinism, înseamnă că nu L-am văzut pe Cristos; Cristos nu a fost văzut, nu a fost revelat. Dar de îndată ce Duhul Sfânt ni-L descoperă pe Domnul Isus în noi, ajungem în punctul unde lucrarea este făcută, și ceea ce noi facem acum este de a trăi de pe o poziție desăvârșită, în loc de a ne lupta să ajungem la o poziție desăvârșită.

O să explic ce înseamnă aceasta. Ce se întâmplă: Duhul Sfânt Îl aduce pe Cristos, cu lucrarea Lui încheiată, în inimile noastre, și apoi începe să ne facă asemenea Lui pe măsură ce noi conlucrăm cu El și mergem pe cale. Ne dăm noi seama că dacă Cristos este în noi, El nu este un Cristos nedesăvârșit? El nu este numai Cristosul care a rezolvat problema păcatelor noastre. Lucrarea Crucii Lui acoperă întregul teren al desăvârșirii noastre. Prea iubiților, când Domnul Isus a împlinit lucrarea Lui de la Calvar, El a rezolvat nu numai problema iertării sau a îndepărtării păcatelor, astfel încât, atunci când ajungem la cruce, doar atâta să primim. Domnul Isus a mers mai departe prin crucea Lui, până la desăvârșirea răscumpărării, până ce a ajuns la tronul Învingătorului absolut. El a măturat întregul teren, tot ce stă în fața credincioșilor, pe drumul experienței lor creștine, ca obstrucție, împotrivire, dificultate, ca ispită, ca ceva menit și calculat să îi împiedice să atingă scopul lui Dumnezeu. El s-a confruntat cu toate acestea. Nu există nici o experiență ce ar putea să apară pe drumul vieții noastre creștine care să ne creeze dificultăți în atingerea scopului lui Dumnezeu cu care Cristos să nu se fi confruntat deja. În El, Persoana, de la

îndepărtarea păcatelor până la biruința absolută asupra balaurului și a întregii lui oștiri, în El, Persoana, întregul teren este acoperit, totul este încheiat, desăvârșit. Nu este ceva pentru care noi trebuie să ne luptăm; totul este făcut. Ei bine, pe acest Cristos Îl aduce Duhul Sfânt în inimile noastre, cu tot ce conține El în Persoana Lui, datorită crucii. Apoi, fiind aduși într-o unire vitală cu Cristos care locuiește în noi, următorul lucru pe care Duhul Sfânt începe să îl facă, pe măsură ce noi Îi dăm voie, cooperăm cu El, pe măsură ce consimțim și mergem mai departe pe cale, este de a ne face asemenea chipului Fiului lui Dumnezeu, Isus Cristos, și de a ne duce la plinătatea lui Cristos. Prin urmare, a învinge nu este ceva pentru care noi trebuie să luptăm, ci este ceva ce urmează să fie lucrat în noi în măsura în care noi ne dăm acordul la lucrarea crucii. Vedeți deosebirea? O, ce deosebire! „Cristos în voi, nădejdea slavei”. Unii oameni își închipuie că lupta lor este nădejdea slavei, dar aceasta se dovedește a fi disperarea slavei. Ei ajung curând să descopere că nu le-a rămas multă nădejde a slavei pe acea cale! Așadar, viața creștină, potrivit gândului lui Dumnezeu, este Cristos având drum liber în noi, și noi trăind într-o părtășie vie cu El. Sunt destule încercări pe această cale, deoarece aici se află Cristos și El răstignit.

Vom trece acum să vedem ce înseamnă aceasta. A merge pe cale cu Domnul înseamnă că Isus Cristos cel răstignit trăiește în noi într-un mod practic; înseamnă „purtarea zilnică a omorârii Domnului Isus, pentru ca și viața lui Isus să se arate”. Omorârea Domnului Isus; un aspect foarte important al omorârii Domnului Isus a fost omorârea față de tot în afară de voia lui Dumnezeu. El a murit de fiecare dată față de toate, mai puțin față de voia lui Dumnezeu. El și-a însușit acea omorâre la Iordan, când a venit ispititorul și a încercat să-L facă să acționeze potrivit propriilor Lui interese spirituale, potrivit intereselor marii Lui lucrări, să nu acționeze în armonie cu voia lui Dumnezeu. El a murit întotdeauna față de orice, mai puțin față de voia lui Dumnezeu. Acesta este Cristos răstignit, și aceasta este omorârea Domnului Isus. Vedeți, este suficient loc, mergând cu Domnul, pentru încercare, pentru probă, și aceasta face ca totul să fie așa de real. Este un progres prin moarte. Este viață din moarte. Este câștig din pierdere. Dar, slăvit să fie Dumnezeu - și trebuie să ne ținem ochii îndreptați asupra acestui lucru - Cristos este întotdeauna prezent cu întreaga plinătate, să spun așa, în mâna Lui, și, pe măsură ce înaintăm, noi primim „din plinătatea Lui, și har după har”. Deci, ceea ce trebuie să vedem înainte de toate este semnificația morții lui Cristos. Eu cred că Domnul vrea ca noi să vedem, probabil că acum mai mult ca oricând, cu ochi spirituali, nu cu ochi mentali. Vă rog, nu spuneți: „O, noi știm totul despre aceasta, am auzit deja așa de mult despre aceste lucruri”. Nu ați auzit mai mult decât am auzit eu, cel puțin nu cred că ați auzit, și totuși, dacă este vreun lucru care să fie mai real

pentru mine astăzi decât oricând, acesta este nevoia conștientă de a cunoaște mai mult din semnificația morții lui Cristos. O, fie ca Domnul să ne deschidă ochii să vedem aceasta în zilele în care trăim acum. Doar câteva aluzii la ceea ce este moartea lui Cristos sunt suficiente pentru a ne face să dorim să privim la ea din nou. Există ceva în moartea lui Cristos ce voi și eu nu am văzut niciodată, și inima mea tânjește să înțeleagă ceea ce Domnul vrea să ne arate.

În fine, mai vreau să vă aduc aminte că Duhul Sfânt a fost însărcinat cu aceasta, și a acceptat deplina responsabilitate. Lucrarea Lui este de a-L descoperi pe Cristos în noi și de a-L produce pe Cristos în noi. Pe de o parte, acesta este, într-adevăr, un lucru binecuvântat pentru noi. Dacă aceasta nu se face, lucrarea Duhului Sfânt nu se face. Și singurul motiv pentru care nu se face se găsește în propria noastră atitudine față de Cristos. Duhul Sfânt nu va eșua niciodată în Sine Însuși pentru că nu va putea, în Sine Însuși, să facă lucrul respectiv din lipsă de resurse, lipsă de putere, lipsă de capacitate, lipsă de răbdare și stăruință, și de tot ce mai e nevoie pentru a-l face. El nu va eșua niciodată din partea Lui. Dacă El eșuează, cauza eșecului este în noi, pentru că noi nu Îi dăm voie să lucreze, nu cooperăm. Putem însă să ne odihnim în încredințarea că dacă Domnul, Duhul, are cale liberă, El ne va face pe fiecare în parte niște învingători, și nu doar un mic grup select care șade pe tron. Aceasta este pentru tine, credinciosule simplu în Domnul Isus, pentru tine care îți găsești plăcerea și slava în marele fapt inițial că ești mântuit de păcat și de iad și de judecată. Domnul a legat tronul de acea mântuire a ta, dacă tu Îl vei lăsa să o realizeze în tine. Desigur, deși acest fapt privitor la misiunea și lucrarea Duhului Sfânt este un lucru mare și binecuvântat pe care ne putem bizui, el este, pe de altă parte, și un test. Este un test prin care se vede dacă i se dă cale liberă Duhului Sfânt. Poate fi și un test pentru a se vedea dacă am primit Duhul Sfânt. Oricum, el este un test pentru noi, credincioșii, prin care se vede dacă El are cale liberă în noi.

Deci, trăiești o viață de suișuri și coborâșuri, o viață de luptă? Ceva nu este în ordine. Aceasta nu este viața Duhului Sfânt. Aceasta nu e viața Domnului Isus care locuiește, învingător, în cel credincios. Trebuie, așadar, să recunoaștem că puterea, în legătură cu Duhul Sfânt, nu este un lucru ce trebuie căutat, avut ca pe o forță abstractă. Ea este legată de Persoana lui Cristos, în special în conexiune cu crucea Lui. Când vorbim despre Duhul Sfânt, de obicei ne gândim la putere, și când vorbim de putere, ne gândim, de obicei, la Duhul Sfânt. Dar așa de des rezultatul este că ne gândim la Duhul Sfânt fără articolul hotărât: este „Duh Sfânt” sub formă de putere, factor, forță, ceva ce vine și te cucerește și face lucruri extraordinare și rezolvă anumite probleme. Este doar lucrarea unui factor, a unui factor puternic. Dar gândul acesta este străin de Noul Testament. Puterea în conexiune cu Duhul Sfânt este legată inseparabil de Persoana lui Isus Cristos și de El răstignit, și Duhul Sfânt funcționează ca putere numai

pentru a-L descoperi pe Cristos, și pe El răstignit. Puterea Duhului Sfânt s-a arătat în descoperirea lui Isus Cristos și a Lui răstignit, astfel încât Cristos era puterea lui Dumnezeu, și este puterea lui Dumnezeu. Ceea ce trebuie să vedem este nevoia ca Duhul Sfânt să facă reală în noi fiecare parte a lui Cristos cel răstignit. Și aceasta trebuie să aibă loc în fiecare zi. Fiecare parte, am spus așa de dragul simplificării. Sunt multe părți ale lui Cristos cel răstignit. Este, desigur, moartea, este învierea, este înălțarea; și Duhul Sfânt trebuie să facă real în noi înțelesul spiritual al fiecăreia din aceste părți. Dar noi trebuie să recunoaștem nevoia ca Duhul Sfânt să facă aceasta. Trebuie să ajungem în acel punct unde să ne bazăm pe Duhul Sfânt, ca El să facă lucrarea. El este Cel care face real în mine tot înțelesul morții lui Cristos, și tot ce implică și se cuprinde în învierea și înălțarea lui Cristos.

Acum, deci, ne este deschisă calea pe care să mergem mai departe pentru a vedea ceva mai mult din ce este în moartea lui Cristos, în învierea lui Cristos, în înălțare, în întronare. Dar acestea sunt doar părți diferite ale unei singure Persoane și ale unei singure lucrări, Cristos și crucea Lui. Prea iubitorilor, aș vrea să rezum cele spuse în câteva cuvinte practice, astfel încât să le puteți înțelege; vreau să spun următorul lucru drept încheiere: totul cu privire la o viață de plinătate, de biruință este legat de faptul că Cristos, care a împlinit și a desăvârșit totul, este în inimile noastre și are cale liberă și stăpânire deplină în inimile noastre. Aceasta este foarte diferit de truda de a trăi viața creștină. Este o viață creștină trăită de Cristos în noi, prin Duhul, pe măsură ce noi ascultăm, ne supunem, cooperăm într-un mod activ, nu pasiv.

CAPITOLUL 2

De citit: Efeseni 3:14-21; 4:11-13

Cu ceea ce ne ocupăm acum poate fi rezumat și cuprins în cuvintele: „Cristos, puterea lui Dumnezeu” (1 Corinteni 1:24). Desigur, acestea sunt niște cuvinte foarte familiare, tot atât de familiare ca și alte pasaje din Noul Testament, dar conținutul, plinătatea și semnificația lor nu ne-au fost încă dezvăluite. Noi credem că Domnul are ceva mai mult să ne spună în legătură cu înțelesul acestor cuvinte: „Cristos, puterea lui Dumnezeu”. Domnul Isus este adus, prin Duhul Sfânt, în inima și viața credinciosului, și El intră acolo în toată plinătatea lucrării pe care a realizat-o în și prin cruce. Aceasta este, de fapt, tot Cristos răstignit ca putere a lui Dumnezeu. Adică, Cristos în legătură cu crucea Lui, și toată lucrarea crucii Lui. Este, de asemenea, Cristos înviat, înălțat, glorificat. Acestea sunt doar aspecte ale unei singure Persoane, pe baza unei singure cruci, și toate acestea sunt cumulate în Cristos, puterea lui Dumnezeu; iar Cristos ca putere a lui Dumnezeu se arată în cel credincios în arătarea în afară a acelor aspecte. Moartea Lui, puterea lui Dumnezeu în Cristos; învierea Lui, puterea lui Dumnezeu în Cristos; înălțarea Lui, puterea lui Dumnezeu în Cristos; ungerea Lui, puterea lui Dumnezeu în Cristos; așezarea Lui la dreapta Măririi în locurile înalte, puterea lui Dumnezeu în Cristos. Acestea sunt etape, aspecte ale unei singure Persoane, pe temeiul singurei lucrări de la Calvar, care trebuie făcute reale în cel credincios datorită locuirii lui Cristos în el. Aceasta este o rezumare foarte simplă a ceea ce urmează să detaliem în continuare.

Moartea lui Cristos: puterea lui Dumnezeu

Acum, deci, ne vom gândi la moartea lui Cristos ca Putere a lui Dumnezeu. Mai vreau doar să adaug încă un pasaj la cele citate, și anume de la Luca 9:30-31: „Și iată că stăteau de vorbă cu El doi bărbați: erau Moise și Ilie, care se arătaseră în slavă, și vorbeau despre decesul Lui pe care urma să-l realizeze în Ierusalim” (KJV). Cuvântul „deces” este cuvântul „exod”. „...și vorbeau despre exodul Lui, pe care urma să-l realizeze în Ierusalim”. Aceasta ne dă o idee complet nouă despre moartea Domnului Isus. Ni se spune, în primul rând, că aceasta a fost o cale în afară și o ieșire. Apoi ni se spune că a fost o realizare din partea Lui. O împlinire, ceva realizat, ceva ce El a făcut, și

când noi ne dăm seama că aceasta este natura morții lui Cristos, dobândim o concepție diferită de cea potrivit căreia El a fost doar omorât sau răstignit de oameni. A fost calea Lui de ieșire, a fost realizarea Lui. Aș vrea să vă faceți o imagine despre aceasta. Să-l vedeți încorsetat de tot ceea ce Scriptura ne vorbește ca fiind robie omenească, îngrădirile omului, întronarea omului, păcat, carne, puterea lumii. Numai credincioșii înțeleg ce înseamnă aceasta: toate forțele întunericului, ale iadului, îngrădirile duhului și ale sufletului și ale trupului. Nu doar îngrădiri geografice, ci îngrădire datorită naturii și condițiilor care au rezultat în urma căderii, tot ceea ce ține omul în strânsoare, pentru a-l limita și a-l împiedica să atingă scopul lui Dumnezeu cu privire la el, scop care este mareț, minunat, vast. Domnul Isus a intrat în aceste îngrădiri, a intrat în această lume, a acceptat de bună voie acea robie, s-a lăsat, cu bună știință, să intre în fiecare etapă și aspect ale acelei sclavii (cu excepția păcatului inerent). El nu numai că s-a lăsat să intre în aceasta și să o cunoască, ci a și dus-o cu Sine la cruce și acolo, cu toate acele forțe de orice fel, naturale și supranaturale, înconjurându-L, apăsându-L, înțepându-L ca albinele, El a învins și a realizat o cale de ieșire, prin moartea Lui, astfel încât moartea lui Cristos a fost o cale de ieșire din tot ce este aici; aceasta vreau eu să spun: moartea lui Cristos este o cale de ieșire, o cale de ieșire din tot ce este aici. Dacă aceasta va străluci asupra noastră ca o revelație, vom fi alți oameni, se vor produce mari schimbări.

Ei bine, realizăm acum că judecata era asupra a tot de aici? Nu este nimic în întreaga creație, pe tot acest tărâm al naturii, care să nu fi fost sub judecată. Moartea a trecut peste tot. Cuvântul lui Dumnezeu, și judecata, prin urmare, s-a lăsat asupra a toate. S-a lăsat asupra omului, s-a lăsat asupra lumii, s-a lăsat asupra naturii, s-a lăsat asupra sufletului și trupului omului; judecată universală asupra a toate din cauza păcatului. Și moartea Domnului Isus a fost intrarea de către El în acea judecată, prin moartea Lui acceptând pe deplin toată judecata ce se afla asupra a tot de aici, astfel încât, unde se are în vedere lucrarea Lui, să nu mai poată fi judecată. Judecata a fost încheiată în Persoana lui Cristos, prin moartea Lui. Toate valurile și talazurile mâniei lui Dumnezeu au trecut peste El și El a lăsat judecata fără nici o putere, prin moartea Lui. Acea moarte a fost poarta prin care El a ieșit, purtând judecata lui Dumnezeu, în locul unde nu mai există nici o judecată. Astfel, El a făcut exodul Lui, a realizat exodul Lui dintr-o stare reprezentativ păcătoasă (nu o stare *inerent* păcătoasă, ci o stare *reprezentativ* păcătoasă), atunci când a fost făcut păcat. El a ieșit dintr-o lume judecată, o lume asupra căreia se afla judecata. El a realizat ieșirea de pe scena și din sfera judecății divine prin moarte; a ieșit din ea și din tot ce se afla sub judecată, prin moarte. Acum, desigur, înțelegem că în Cristos Isus și noi am ieșit din toate acestea. Faptul că am fost făcuți să ședem împreună cu El în locurile cerești include și aceasta.

A fi în Cristos Isus include toate acestea. Credința noastră în Cristos lucrează acest bine pentru noi.

Scoși de sub osândire

Dacă suntem în Cristos, înseamnă că am ieșit, prin moartea Lui, de sub aceea asupra căreia se află judecata; nu mai este judecată, deoarece temeiul judecății a fost pe deplin înlăturat de El. În Cristos, prin moartea Lui, noi am scăpat de tot în ceea ce ne-am născut prin nașterea noastră naturală, de orice se află, în mod universal, sub judecata lui Dumnezeu. Acesta este marele fapt obiectiv al morții lui Cristos pentru noi. *Pentru noi.* „Acum dar nu mai este nici o osândire pentru cei care sunt în Cristos Isus”. Judecata a trecut pentru totdeauna, s-a săvârșit complet asupra Lui. Calea de ieșire a devenit calea noastră. Știu că este aproape un lucru prea elementar ca să mai stârnească în voi o apreciere proaspătă, dar aceasta este o latură, o realitate fericită de care cred că ne bucurăm cu toții. Aceasta s-a făcut pentru noi. Există o cale de ieșire din orice osândire, din orice judecată, și din toată acea stare de lucruri care era sub judecată, și care este încă sub judecată, dacă nu este în Cristos. Dar, prea iubiților, există și o altă latură, și la aceasta vrem să cugetăm cu precădere, în mod deosebit, acum.

Există această realitate, de a fi în Cristos, de a ne însuși, în mod obiectiv, tot ce este în El, dar există apoi și complementul a ceea ce este Cristos în noi prin Duhul Sfânt, care transpune aceasta în experiență. Și chiar acolo începem noi viața noastră creștină experimentală, pentru ca ceea ce este adevărat în El să devină adevărat și în noi; trebuie să fim „sădiți împreună în asemănarea morții Lui”. Moartea a fost pentru noi. Acum este latura noastră: „sădiți împreună cu El în asemănarea morții Lui”, astfel încât învățătura lui Cristos, sau a lui Cristos răstignit, să intre în viețile noastre și să fie lucrată în noi de Duhul Sfânt, pentru a ne duce afară la Dumnezeu. Aceasta este aplicarea experimentală a crucii ca o cale de ieșire pentru noi.

Scoși din păcat

Cum putem noi fi acum, în mod experimental, eliberați de păcat, care este o stare asupra căreia se află judecata? Și judecata se află tot așa de mult asupra păcatului și în cel credincios ca și în cel necredincios. „Dacă păcătuim...” - expresia nu îmi aparține, ci este un pasaj inspirat din Scriptură, scris de apostolul Ioan - „Dacă păcătuim, avem un Avocat”. Dar acest „dacă păcătuim”

recunoaște posibilitatea de a păcătui. Păcatul credinciosului nu este mai puțin păcat decât păcatul necredinciosului și, prin urmare, nu este mai puțin sub judecata divină decât cel al necredinciosului. Cum să scăpăm, deci, din robia păcatului care ne aduce sub judecată? Numai prin unirea în moarte cu Domnul Isus, pe de o parte însușită, acceptată prin credință ca ceva ce El a făcut pentru noi; pe de altă parte, intrând în ea prin propria noastră socotire ca morți în moartea Lui. Și ce se întâmplă în viața credinciosului prin acțiunea Duhului Sfânt? Nu doar atâta, și anume că El, Duhul, folosește crucea, sau pe Cristos răstignit, ca putere, ca pe un lucru activ, ca pe o realitate, aplicându-L pe Cristos cel răstignit la latura păcătoasă a naturii noastre, aplicându-L păcatelor cărnii, aplicând acea cruce pentru a ne elibera, pentru a ne da o cale de ieșire. Există și o altă cale de a spune aceasta: „Dacă noi, prin Duhul, dăm morții faptele cărnii”. Cum dăm morții faptele cărnii? Nu încerci să le reprimi, nu încerci să le faci inexistente. Nu le apuci și te lupți cu ele. Dacă faci așa, înseamnă că trăiești acel gen de viață creștină despre care am vorbit în primul nostru mesaj, viață creștină caracterizată printr-o luptă continuă și prin mai multe eșecuri decât succese. Ceea ce ai de făcut este să predai în mâna Duhului, a Duhului Sfânt, acele fapte ale cărnii, ca El să poată aduce asupra lor puterea lui Cristos cel răstignit. În acest mod le dai morții. Tu cooperezi cu Duhul Sfânt. Îl aduci înăuntru pe Duhul Sfânt, care a fost forța puternică a morții lui Cristos. Îl aduci înăuntru pe Duhul Sfânt și te bizui pe El în această chestiune, și anume de a impune lucrarea de la Calvar asupra cutărui sau cutărui lucru, lăsându-l în seama crucii, în puterea Duhului Sfânt. Dacă pare ceva dificil și îndepărtat, să încercăm să ni-l apropiem. Când te confrunți cu un lucru din inima ta, din viața ta, din natura ta, care este rău, care nu ar trebui să fie acolo, pe care, cu toată sinceritatea, trebuie să-l numești păcat, și care a fost atins de Domnul și tu ești conștient că judecata stă asupra lui până ce nu ai terminat cu el. Cunoaștem cu toții acest gen de lucruri, și sunt două căi de adoptat. Una este de a spune: „Ei bine, mă voi lupta cu acel lucru până ce voi învinge”. Poți urma acea cale, dar dacă vrei să ții cont de experiența majorității oamenilor, nu o vei face. Aceasta nu este o linie reușită de acțiune, și când ai obținut biruința într-o parte, lucrul respectiv va apare în altă parte. Ai nevoie de ceva mai mult decât de tine însuși pentru a ține acel lucru sub control. Mulți oameni încearcă aceasta. Ei spun: „Îmi dau seama că aceasta este una din slăbiciunile, greșelile, eșecurile mele; vreau să pun capăt la toate acestea, vreau să ies odată de aici”. Vrajmașul te poate ține foarte ocupat pe această linie, și nu vei putea face niciodată nimic altceva decât aceasta, căci dacă ai învins nouăzeci și nouă și a mai rămas - crezi tu - numai una, vor mai apare încă zece mii și va trebui să începi totul din nou. Acest lucru este adevărat din experiență.

Cealaltă cale este: „Doamne, acel lucru a fost rezolvat de Tine la cruce. Nu se poate să existe ceva în această omenire căzută ce Tu să nu fi rezolvat la cruce. Tu ai ieșit învingător asupra a toate, ai zdrobit puterea oricărui lucru ce-Ți stătea împotriva și Ți-ai croit drum prin el, suferind judecata lui Dumnezeu asupra lucrului respectiv, și încheind acea judecată. Tu ai făcut aceasta. Tu ai dat acum Duhul Sfânt aceluia care cred, L-ai dat ca Duh al biruinței Tale, al triumfului Tău, al cuceririi Tale, Duhul care a venit în virtutea lucrării Tale de la Calvar, pentru a face acea lucrare de la Calvar reală în cel credincios. Acum eu, în mod hotărât, ocupându-mi poziția pe temeiul biruinței de la Calvar, fac apel la energia și puterea Duhului Sfânt de a face rob acest lucru, așa cum l-a făcut Cristos la Calvar. Eu nu pot să fac aceasta, și chiar dacă aș putea, nu l-aș putea ține rob, dar Tu ai făcut aceasta și Tu poți să rezolvi aceasta pentru totdeauna”. Aceasta este cealaltă cale ce poate fi urmată. „Și, Doamne, înțelegând că tu ai murit pentru acel lucru, și ai ieșit din el, mă socotesc și eu mort față de el (am murit în moartea Ta și am ieșit din el prin exodul Tău). Eu mă țin de exodul Tău”. Vedeți, aceasta este o altă cale de acțiune, iar rezultatele sunt foarte diferite. Ce s-a întâmplat? Nu ai intrat numai în lumina unei doctrine, ci ai intrat în puterea unei Persoane, și contează foarte mult dacă încerci să rezolvi aceste lucruri în mod doctrinar sau în puterea lui Cristos. Această chestiune este legată de Persoana lui Cristos. Este Cristos răstignit, Cristos puterea lui Dumnezeu, puterea lui Dumnezeu în chestiunea păcatului. O cale de ieșire și nici o judecată. Vedeți acum că am început de la primele principii ale Evangheliei. Voi și eu nu suntem prea înaintați în credință ca să nu mai avem de câștigat de pe urma unei asemenea aprecieri. Noi vrem ca să cunoaștem tot mai mult din semnificația acestei morți a lui Cristos pentru noi.

Înainte de a face pasul următor, dați-mi voie să mai spun următorul lucru: deși ni se dă nădejdea glorioasă și plină de bucurie a siguranței unei căi de ieșire, pentru mângâierea noastră, pentru îmbărbătarea noastră, ni se spune, de asemenea, într-un mod cât se poate de categoric, că aceasta este o cale de *ieșire* și noi nu trebuie să rămânem înăuntru. Cu alte cuvinte, nu trebuie să glumești cu păcatul. Trebuie să te afli afară din acel tărâm, în Cristos. Trebuie să fii complet afară din acesta. Nu glumi cu păcatul, nu-l tolera. Ai grijă ca nu cumva să ajungi pe acel tărâm prin cel mai mic contact realizat în mod voluntar. Îndepărtează-te de el cât poți mai mult, și ține-te departe cât poți mai mult, pentru că și credinciosul poate să ajungă sub judecata de acum prin faptul că se atinge de păcat. Există, într-adevăr, o cale de ieșire, aceasta este o siguranță fericită pentru cei care o vor. Dar este o cale de ieșire, și acesta este un avertisment foarte serios pentru cei care glumesc cu păcatul și tratează păcatul cu ușurătate. Cristos a trecut prin toate judecățile lui Dumnezeu, și El a trecut prin ele pentru a ne da nouă o cale de ieșire, iar noi nu trebuie să trecem ușor

peste ceea ce El a suferit, permițându-ne să ne atingem de păcat. A ne atinge de păcat înseamnă a acționa ca și cum Cristos nu ar fi purtat niciodată acea judecată și nu ne-ar fi croit acea cale de ieșire. Aceasta înseamnă a nimici toată lucrarea lui Cristos și a privi ca pe un lucru de nimic suferința Lui îngrozitoare, iar Dumnezeu nu ne poate ține drept nevinovați dacă facem aceasta. Iertați-mă acum pentru acest cuvânt aspru. Noi ne bucurăm de lucrurile bune, dar aceasta nu trebuie să ne facă să ne abținem de la a arăta responsabilitatea pe care o avem când este vorba de sângele Domnului nostru Isus.

Scoși de sub lege

„Puterea păcatului este legea”, spune apostolul, și, după cum știm, moartea lui Cristos este văzută în Galateni ca fiind ieșirea de sub lege. Aici aș vrea să zăbovim puțin. Adeseori, chestiunea legii nu prezintă un prea mare interes pentru oameni, probabil din cauză că nu o înțeleg. În mintea lor, ei se întorc, aproape invariabil, la cele zece porunci și se gândesc la ele ca fiind legea. Dar această chestiune ne privește într-un mod foarte practic și este și normal să fie așa; ea nu este doar doctrină. Dacă este ceva împotriva căreia întreaga mea ființă se revoltă, aceasta este a da învățătura doar ca învățătură. Valoarea practică a unui lucru este pentru mine de o importanță foarte mare, de aceea nici nu vreau să încerc să mă ating de ceva ce nu ar avea o valoare practică reală.

Se poate avea lege creștină tot așa cum se poate avea lege mozaică. Poți să fii în robie în creștinism tot așa de mult ca și în iudaism. Creștinismul poate fi un sistem impus, cu ale lui „să faci” și „să nu faci”, întocmai ca și legea mozaică, și sunt tot așa de mulți creștini astăzi care, să spunem așa, se tem de creștinism după cum erau iudei care erau conștienți de greutatea de moarte a legii impusă asupra lor. Cât de mulți sunt în robie față de legea creștină, ale căror cugete sunt pentru ei o sperietoare îngrozitoare în creștinism! Este foarte frumos să cânti „Eliberat de lege, o, ce stare minunată”, când te duci cu gândul înapoi la iudaism, dar este infinit mai bine să fii liber să cânti aceasta în legătură cu creștinismul. Aici e nevoie să aduc unele explicații. Este oare creștinismul pentru noi, într-o anumită măsură, o chestiune privitoare la ce trebuie să facem și ce nu trebuie să facem, iar dacă nu facem ce trebuie să facem, ori dacă facem ce nu trebuie să facem, ne pierdem pacea cugetului, pacea minții? Aceasta este el? În acest caz, el înseamnă următorul lucru: iau Biblia și spun: „Iată standardul lui Dumnezeu pentru viața ta; totul este aici, în Vechiul Testament și în Noul Testament, standardul lui Dumnezeu pentru viața ta. Este foarte exhaustiv, foarte detaliat, și nu vei găsi nici un punct din viața ta care să rămână neatins de el.

Are ceva de spus despre toate. Dumnezeu așteaptă de la tine ca tu să trăiești potrivit acestui standard!” Care este reacția ta la aceasta? Încerci, doar mulți oameni încearcă. Ei încearcă să trăiască potrivit standardului Noului Testament și nu pot. Nu se poate trăi în felul acesta. Vă spun, prea iubitorilor, că dacă veți lua această Carte și veți *încerca* să trăiți potrivit standardului ei, cel mai bun sfat pentru voi este să renunțați. Nici măcar nu încercați. În scurt timp veți deveni niște oameni foarte nefericiți dacă veți merge pe această linie. Și totuși, mulțimi de creștini încearcă aceasta. Acesta este un mod de a predica despre standardul lui Dumnezeu. Eu ți-am dat Cartea și ți-am spus care este standardul lui Dumnezeu, și tu ai încercat și ai descoperit că ea te condamnă, te condamnă, te condamnă mai mult decât orice altceva. Singurul efect care îl are asupra ta este că te face să simți cât de mizerabil și de nenorocit ești, cât de imposibil. Acesta este efectul din acea perspectivă.

Care este cealaltă perspectivă ? Îți aduc, nu o Carte, ci o Persoană, și acea Persoană a trăit la înălțimea aceluia standard, a împlinit în chip desăvârșit absolut orice cerință a lui, cât de mică, L-a mulțumit pe Dumnezeu de deplin în condițiile noastre de viață. El a fost „isпитit ca și noi în toate lucrurile”, a fost supus tuturor încercărilor, în duh, suflet și trup; a fost încercat în tot felul de situații, înăuntru și în afară, și a trecut prin ceea ce voi și eu nu vom avea niciodată de trecut. Noi nu vom cunoaște niciodată adâncimile ispitirilor Lui, ale suferințelor sufletului Lui, ale acelor lucruri care au încercat să-L abată de la cărarea ascultării. Noi nu vom experimenta niciodată aceeași măsură. El a fost supus testului final al vocii desăvârșite a lui Dumnezeu și a triumfat, a ieșit învingător, L-a mulțumit pe Dumnezeu și a ieșit, astfel, afară de pe acel tărâm al legii. Legea nu a avut nici o putere asupra Lui, nu are nici o putere asupra Lui. Acum, El este cu mult deasupra legii ca lege. Pe acea Persoană, acea Persoană vie, în toate însușirile Ei și în puterea acelei biruințe depline, O prezint și spun: Dumnezeu, în marele Lui har și înțelepciune și dragoste, S-a oferit să lase ca acea Persoană să trăiască în inima ta prin Duhul Sfânt. El este acolo, prin Duhul Sfânt, El este acolo cu tot ce a făcut, trăind în tine. Dacă Îi vei preda Lui pe deplin voința ta, inima ta, mintea ta, dacă vei lăsa ca acea cruce, cu latura morții, să fie sădită pe terenul minții tale cu toate gândurile ei independente și judecățile ei, al inimii tale, cu toate dorințele și plăcerile ei, al întregii tale naturi, al voinței tale, cu toate alegerile și căile ei, dacă deci vei lăsa ca acea cruce să fie sădită acolo pentru a te desprinde de tine însuși și a-I aparține numai Lui, și dacă te vei preda și vei asculta și vei merge pe cale cu El, și vei coopera cu El după cum El îți va arăta care este voia Lui, nu va trebui să te mai *îngrijorezi* din cauza Cărții. Nu vreau să spun că poți ignora Scriptura. Adică, dacă Domnul Îți arată care este voia Lui, vei ajunge la Carte, nu vei acționa contrar Cărții, nu vei lucra decât în conformitate cu Cartea. Domnul Cărții

locuiește în tine și te ajută să trăiești potrivit standardului ei.

Sunt lucruri care nu sunt rele în ele însele, dar uneori pot fi rele din cauza unui frate cu un cuget slab. Nu există o lege scrisă în legătură cu aceasta, dar Duhul Sfânt trebuie să ne arate care este voia Domnului într-o situație anume. Despre aceasta a scris Pavel corintenilor în legătură cu mâncarea și băutura.

Nu trebuie să te mai îngrijezi din cauza legii, tu ești eliberat de sub lege, ești deasupra legii, ai legea lui Dumnezeu scrisă în inima ta, „nu pe niște table de piatră, ci pe niște table care sunt inimi de carne”. Legea lui Dumnezeu este scrisă acolo, și tu cunoști gândul Domnului în legătură cu anumite lucruri, și, ceea ce este mai mult, puterea este prezentă pentru a face aceasta. Este ceva lăuntric; vedem deosebirea dintre o Carte și o Persoană, dintre creștinism ca standard la care trebuie să ne ridicăm și Cristos care trăiește în noi. Eliberați de sub lege! Cred că veți putea înțelege ce voi spune în continuare. Pentru un credincios, nu se pune niciodată întrebarea ce cred alții că trebuie el să facă sau să nu facă; care este standardul acceptat al lucrurilor. Niciodată nu este vorba de: trebuie să faci cutare lucru sau nu trebuie să faci cutare lucru, nu trebuie să mergi cu un vehicul duminica, și multe alte asemenea lucruri.

Întregul sistem de lucruri trebuie să dispară de la tine și de la mine. Întrebarea de a merge cu un vehicul în ziua Domnului și toate celelalte întrebări legaliste trebuie șterse ca factori legalistici. Ce este legea pentru noi? „Doamne, ce vrei să fac?” Aceasta este: Domnul vorbind inimilor noastre; nu lege impusă asupra noastră din afară, ci Domnul făcându-ne de cunoscut, în inimă, ce trebuie să facem. Noi avem legea în inimile noastre. Vreau să înțelegeți acest lucru. Domnul Isus a îmbrățișat toată voia lui Dumnezeu în toate privințele, în fiecare aspect al ei, și a desăvârșit-o în propria Lui Persoană. Acum El, ca voie desăvârșită a lui Dumnezeu, vine să locuiască în noi în prezența și puterea Duhului Sfânt, pentru a transpune în practică acea voie desăvârșită a lui Dumnezeu, nu pentru a ne cere să ne luptăm pentru un lucru, ci pentru a-l realiza în noi ca putere, nu ca o impunere forțată a ceva asupra vieților noastre, ci ca o forță vie înlăuntrul nostru. Deosebirea dintre adevărul Vechiului și al Noului Testament constă tocmai în acest lucru, și anume că în Vechiul Testament era ceva dat și oamenii gemeau sub povara aceluia lucru, încercând să-l împlinească. În Noul Testament este Cineva care locuiește în noi și care este pe deplin capabil de a trăi potrivit voii lui Dumnezeu și de a ne ridica pe noi la acel standard, lucrând în noi să dorim și să înfăptuim plăcerea Lui. Din nou, totul este foarte simplu și elementar, dar, o, de ar ieși poporul Domnului afară prin moartea lui Cristos, pentru că prin moartea Lui Îl vedem pe El scos de sub lege. Aceasta este viață, nu legalism.

Scos de sub carne

Ceea ce este adevărat cu privire la păcat și la lege este adevărat și cu privire la carne. Moartea lui Cristos a fost o cale de ieșire de sub carne. Adică, așa cum înțeleg eu Cuvântul din Noul Testament, întregul trup natural, întregul trup al vechii naturi adamice, aceasta este carnea. Este un lucru, desigur, a fi eliberat de păcat cu vina și judecata lui, dar este ceva mai mult a fi eliberat de carne, de trupul natural, și crucea lui Cristos a fost o cale de ieșire și din aceasta, moartea Lui a fost o cale de ieșire și din aceasta. Dacă privim din nou la Galateni vom vedea că așa stau lucrurile. Galateni 5:19: „Și faptele cărnii sunt cunoscute, și sunt acestea: preacurvia, curvia, necurăția, desfrânarea, închinarea la idoli, vrăjitoria, vrăjbiile, certurile, zavistiile, mâniile, neînțelegerile, dezbinările, certurile de partide, pizmele, uciderile, bețiile, îmbuibările și alte lucruri asemănătoare cu acestea”. Să le împărțim acum. Avem mai întâi păcate ordinare, fizice: curvia, necurăția, desfrânarea. Avem apoi stări rele: vrăjbiile, certurile, zavistiile, mâniile și neînțelegerile. Urmează apoi forme religioase de intrigi: dezbinările, certurile de partide. Apoi avem elemente supranaturale ale răului: Satan, în închinarea la idoli, și vrăjitoriile. Apoi, în al cincilea rând, avem îngăduința față de sine în beții și îmbuibări. Desigur, toate acestea se pot recunoaște cu ușurință, și cei mai mulți credincioși își închipuie că ei sunt pe deplin eliberați de umblarea după carne deoarece ei se gândesc la carne sub forma acelor păcate ordinare. Ei bine, s-ar putea să nu cădem în prima categorie, cea a păcatului ordinar, carnal sau fizic: curvia sau necurăția, dar mă întreb dacă „certurile” nu ne dau de gol? Mă întreb de „pizme”, „mâniile” (acesta este un cuvânt mai bun decât a-și ieși din fire, nu-i așa?). Când noi, „cu integritatea noastră morală”, spunem că am fost plini de mânie, nu vrem să sugerăm că ne-am ieșit din fire, dar foarte adesea este același lucru. Faptele cărnii sunt luptele, a nu te putea înțelege unul cu altul, și dacă mergi pe urmele lor descoperi că din motive carnale nu te poți înțelege cu altul. Aceasta se aplică celor credincioși. A-ți ieși din fire, mâniile, faptele cărnii. Noi le lăsăm să pătrundă. „Gelozia”. S-ar putea să nu o numim așa, să nu ne placă să auzim acea denumire.

Și aceste lucruri religioase: fracțiunile, dezbinările, partidele sunt fapte ale cărnii. Adevărat? Oare așa să fie, carnea este la rădăcina partidelor sectare? Desigur, aceasta nu este întotdeauna adevărat, dar noi trebuie să fim foarte sinceri cu noi înșine și să vedem dacă stăm înaintea lui Dumnezeu nu pe alt teren, ci doar pe terenul celui mai pur, celui mai transparent principiu spiritual, curat precum cristalul. Nu din cauză că nu ne putem înțelege cu alți oameni trebuie să ne separăm de ei. Nu din cauza vreunui nenorocit element de nemulțumire. Dacă nu ne putem înțelege cu oamenii, noi ne separăm de ei, în loc de a ne ocupa de motivul pentru care nu ne putem înțelege și de a lăsa

crucea să intervină. Este lucrul cel mai ușor din lume, atunci când nu te poți înțelege cu oamenii, să te separi de ei. Probabil ceva interes personal, vreo dorință sau voință proprie, pentru că nu am putut să facem cum am vrut noi. Cuvântul ne spune că acestea sunt faptele cărnii, care dau naștere la fracțiuni, partide sectare și sciziuni. Dar cuvântul pe care l-am citit de la Galateni este acesta: moartea lui Cristos a fost o cale de ieșire din toate acestea. Aceasta înseamnă că, binecuvântat să fie Dumnezeu, noi putem fi eliberați din acestea, dar mai înseamnă și că noi contrazicem moartea lui Cristos dacă există ceva din acestea. Noi tăgăduim crucea dacă există așa ceva. Lucrăm împotriva întregii lucrări de la Calvar a lui Cristos dacă există ceva din toate acestea. Dacă se poate spune, în oricare din acestea, sau în orice altă privință, că este prezentă carnea, atunci carnea ne-ar șopti că noi nu-L cunoaștem pe Cristos. Noi nu-L cunoaștem pe Cristos dacă aceasta este adevărat. Cristos, în Sine Însuși, ne-a scos din acestea, din tot, și noi nu trebuie să mai mergem înapoi și să mai trăim acolo. O, de am putea vedea ce lucru mare este această moarte a lui Cristos; ea ne scoate din acest trup al cărnii, ne scoate prin cruce. Cristos în noi, prin Duhul Sfânt, înseamnă că toate acele lucruri ale cărnii trebuie lovite, trebuie aduse în mod conștient sub judecată. Ele trebuie descoperite ca fiind judecate de Dumnezeu, iar noi trebuie să vedem că unirea noastră cu Cristos în moarte este unirea noastră cu El în ieșirea din toate acestea. Dacă, însă, aceste lucruri sunt prezente, oricare dintre ele, noi trebuie să mărturisim pur și simplu că încă suntem înăuntru, când ar trebui să fim afară; că nu L-am apucat pe Cristos, nu L-am văzut pe Domnul.

Scoși din lume

În fine, ce este adevărat în aceste trei privințe este adevărat și în legătură cu lumea. Scoși din lume; Pavel strigă aici, în Epistola către Galateni: „...departe de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Cristos prin care lumea este răstignită față de mine, și eu față de lume”. Scoși din lume! Sesizați nota din strigătul lui Pavel: „...departe de mine gândul să mă laud...”? Să te lauzi? Cu ce? Cu faptul că, prin crucea lui Cristos, am fost scos din această lume. Ea este o lume moartă pentru mine. Care este atitudinea ce pare să îi caracterizeze pe așa de mulți oameni, chiar creștini? Este aceea că ei se țin cât pot de mult de lume, fără să-și piardă pacea minții sau cugetul lor să fie tulburat. Dacă pot să aibă lucrul acesta fără să fie obligați să renunțe la el, ori dacă un lucru anume nu le tulbură pacea lor interioară, atunci, ei bine, le-ar place să-l țină, le-ar place să rămână așa. Dar Pavel spune: „...departe de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea...prin care lumea este răstignită

față de mine, și eu față de lume”. A se lăuda, nu atât de mult cu faptul că poate avea mult din lume, menținându-și pacea cugetului, ci că a ieșit din lume. Cristos, prin moartea Lui, ne eliberează din aceasta, și, de fapt, totul poate fi rezumat printr-o întrebare atot-cuprinzătoare: Ce este Cristos pentru noi? Este Domnul Isus atracția noastră, suntem noi mulțumiți, reprezintă El pentru noi mai mult decât orice din lume? El s-a dovedit a fi calea noastră de ieșire. Da, nouă ne-ar place să facem o plimbare cu mașina, să ieșim la iarbă verde și să ne bucurăm de căldura soarelui. Dar când suntem puși față în față cu o asemenea situație, când trebuie să răspundem deschis și hotărât la întrebarea: „Să merg la conferință sau să mă duc la țară, la aer?”, vom descoperi că inimile noastre nu ne lasă să mergem. Atracția naturii este învinsă de motivații mai profunde. Prin moartea Lui noi suntem afară, dar rețineți că aceasta este singura cale de a trăi în lume.

Singurul mod, pentru credincioși, de a rămâne în lume este de a fi afară din ea! Înțelegeți ce vreau să spun. Noi nu putem sta aici, pe acest pământ, decât dacă avem ceva mai mult decât acest pământ, această lume. Altfel nu se poate, căci vedeți cum merg lucrurile acum în lume, prea iubiților; mania sinuciderii, apăsări, inimile oamenilor căzând în disperare de teama lucrurilor care se întâmplă pe pământ; singura cale de a trăi în această lume este de a fi afară din ea, de a fi eliberat de ea. Așa putem trăi aici. Într-un anume sens, noi putem reveni în ea atunci când nu suntem din ea și destinul nostru nu este legat de ea. Noi am fost eliberați! Suntem noi afară? Într-atâta în afară încât să fim satisfăcuți în chip desăvârșit cu Domnul Isus? Am spus deja că totul din viața creștină este legat de Persoana lui Cristos, și puterea este legată de Persoană; nu de adevăr, doctrină sau de cunoașterea legilor în creștinism, ci de Persoană. Totul poate fi deci rezumat în întrebarea: Ce este Cristos pentru noi? S-a dovedit El a fi calea noastră de ieșire din păcat, din robia acestuia, de sub judecată, de sub lege? Ei bine, Cristos este acum în noi pentru un singur lucru, și anume ca ceea ce este adevărat în mod pozitiv în El să fie adevărat în permanență în noi. Aplicarea crucii prin Duhul Sfânt al lui Cristos cel răstignit este tocmai cu scopul de a ne scoate afară, afară din tot ce se află sub moarte și judecată. Fie ca să intrăm în exodul Lui prin părtașia cu El în moartea Lui. Mai sunt încă multe lucruri de văzut referitoare la semnificația morții, a învierii și a înălțării. Domnul să facă reale în noi cele spuse până acum.

(Va urma)